

EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 15.11.2011
SEC(2011) 1355 konč.

DELOVNI DOKUMENT SLUŽB KOMISIJE

POVZETEK OCENE UČINKA

Spremni dokument k

predlogu Uredbe

o spremembi Uredbe (ES) št. 1060/2009 o bonitetnih agencijah

in

predlogu Direktive

o spremembi Direktive 2009/65/ES o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) ter Direktive 2011/61/EU o upraviteljih alternativnih investicijskih skladov

{COM(2011) 747 konč.}
{SEC(2011) 1354 konč.}

DELOVNI DOKUMENT SLUŽB KOMISIJE

POVZETEK OCENE UČINKA

Spremni dokument k

predlogu Uredbe

o spremembi Uredbe (ES) št. 1060/2009 o bonitetnih agencijah

in

predlogu Direktive

o spremembi Direktive 2009/65/ES o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) ter Direktive 2011/61/EU o upraviteljih alternativnih investicijskih skladov

UVOD

Uredba (ES) št. 1060/2009 o bonitetnih agencijah¹ se je začela polno uporabljati 7. decembra 2010. Določa pravila ravnanja za bonitetne agencije. Poleg tega je bila 11. maja 2011 sprejeta sprememba Uredbe o bonitetnih agencijah², v skladu s katero je Evropski organ za vrednostne papirje in trge (ESMA)³ pridobil izključna pooblastila za nadzor nad bonitetnimi agencijami, registriranimi v EU, da bi se zagotovili centralizacija in poenostavitev nadzora na evropski ravni.

Vendar veljavna Uredba o bonitetnih agencijah več vprašanj v zvezi z dejavnostmi bonitetnega ocenjevanja in uporabe bonitetnih ocen ne obravnava zadostno. Številni odzivi na posvetovanje⁴, ki ga je opravila Komisija, in na okrogli mizi⁵, ki jo je junija 2011 organizirala Komisija, so potrdili potrebo po obravnavanju nekaterih nerešenih vprašanj. Ta vprašanja so povezana predvsem s tveganjem prevelikega zanašanja udeležencev na finančnem trgu na bonitetne ocene, visoko stopnjo koncentracije trga bonitetnega ocenjevanja in v določenem obsegu načinom izplačevanja prejemkov bonitetnim agencijam.

Čeprav obstaja več manjših bonitetnih agencij, na trgu bonitetnega ocenjevanja prevladujejo tri velike agencije (Fitch, Moody's in Standard & Poors), ki imajo skupni svetovni tržni delež

¹ Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o bonitetnih agencijah, UL L 302, 17.11.2009.

² Uredba (EU) št. 513/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011 o spremembi Uredbe (ES) št. 1060/2009 o bonitetnih agencijah, UL L 145, 31.5.2011.

³ Z Uredbo (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta je bil ustanovljen Evropski nadzorni organ (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) (ESMA), UL L 331, 15.12.2010, str. 84.

⁴ Javno posvetovanje o bonitetnih agencijah, ki so ga 5. novembra 2010 začele službe Evropske komisije in se je končalo 7. januarja 2011. Prejetih je bilo več kot 100 odzivov.

⁵ Okrogla miza o bonitetnih agencijah z dne 6. julija 2011, ki so jo organizirale službe Evropske komisije.

nad 95 %⁶. Vstop na trg omejujejo močne ekonomije obsega v sektorju in ugled bonitetnih agencij, ki je ključna prednost. Prav tako niso zadostno obravnavane posebnosti nekaterih kategorij bonitetnih ocen, ki so predvsem povezane z državnimi dolžniškimi instrumenti. Bonitetne agencije so bile zlasti kritizirane med nedavno dolžniško krizo eura⁷, in sicer v zvezi s preglednostjo in kakovostjo bonitetnih ocen državnega dolga, postavljeno pa je bilo tudi vprašanje, ali je treba zaradi obravnavanja tega področja dodatno okrepiti regulativni okvir EU za bonitetne agencije. Nazadnje, v veljavni Uredbi o bonitetnih agencijah tudi nista zadostno obravnavana nasprotje interesov, povezano s strukturo delničarjev bonitetnih agencij, in civilnopravna odgovornost bonitetnih agencij.

OPREDELITEV PROBLEMA

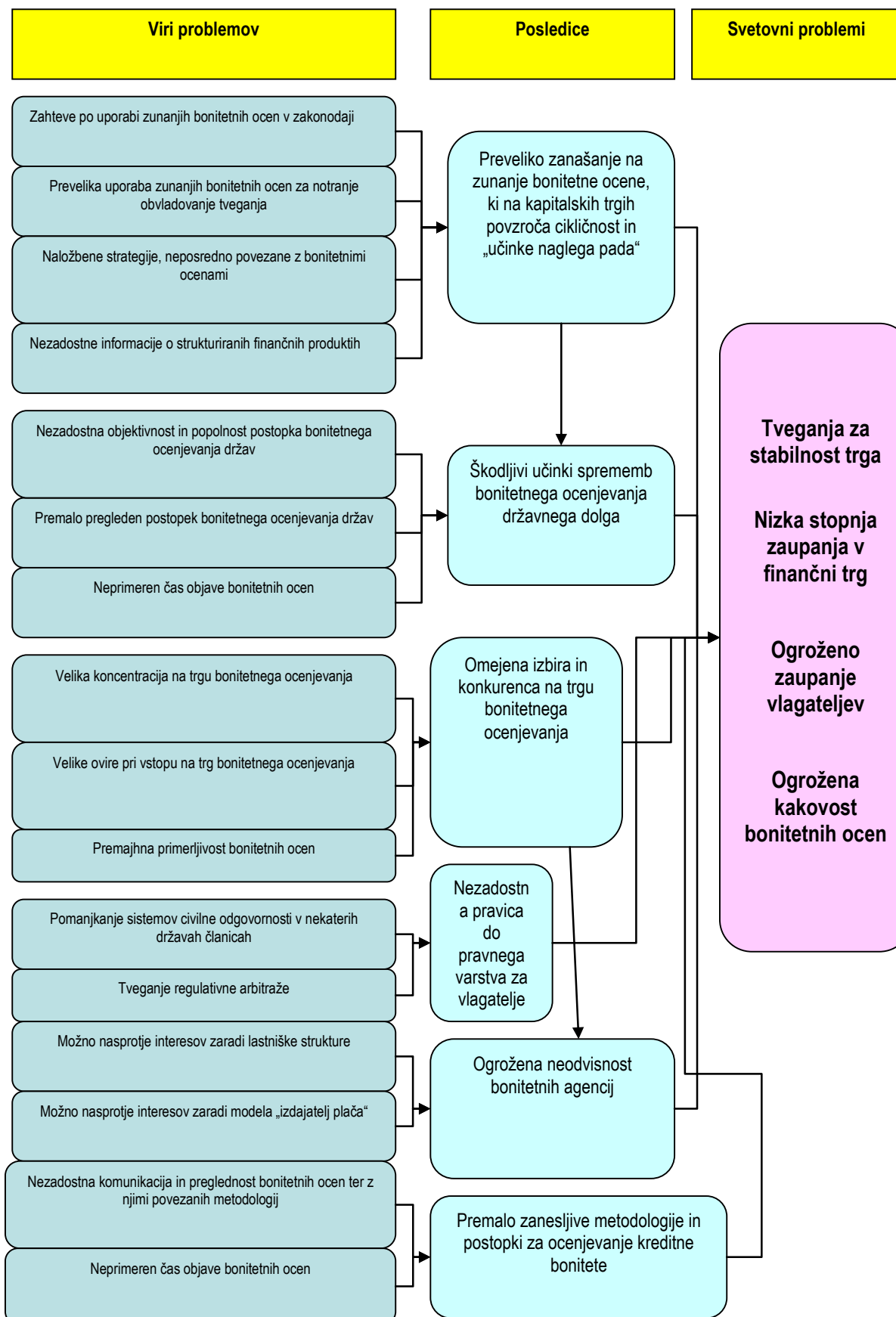
Probleme, opisane v naslednjem oddelku, je mogoče razvrstiti na šest širših področij:

- preveliko zanašanje na zunanje bonitetne ocene, ki povzroča „učinki naglega pada“⁸ na kapitalskih trgih;
- „učinki naglega pada“ in učinki nalezljivosti, ki jih povzročijo spremembe bonitetnih ocen državnega dolga;
- omejena izbira in konkurenca na trgu bonitetnega ocenjevanja;
- nezadostna pravica do pravnega varstva za uporabnike bonitetnih ocen, ki imajo izgube zaradi netočne ocene bonitetne agencije, ki krši uredbo o bonitetnih agencijah;
- potencialno ogrožanje neodvisnosti bonitetnih agencij zaradi nasprotja interesov, ki je posledica modela „izdajatelj plača“, lastniške strukture in dolgotrajnega delovanja te bonitetne agencije, ter
- premalo zanesljive metodologije in postopki bonitetnega ocenjevanja.

⁶ Finance – FAZ.NET, S & P, Moody's and Fitch: *Brussels' battle against the rating oligopoly* (Bitka Bruslja proti oligopolu bonitetnega ocenjevanja), junij 2011. Na voljo na: <http://financesjournal.com/finances/moodys-fitch-brussels-battle-rating-oligopoly-5972.html>.

⁷ Opis in podrobna analiza dolžniške krize eura je v Prilogi VI ocene učinka.

⁸ „Učinki naglega pada“ (*cliff effects*) so nenadna dejanja, ki jih sproži znižanje bonitetne ocene pod določeno mejno vrednost, pri čemer lahko znižanje ocene posameznega vrednostnega papirja povzroči nesorazmeren kaskadni učinek.

Slika 1: Problemsko drevo.

SUBSIDIARNOST

V skladu z načelom subsidiarnosti (člen 5(3) PEU) se ukrepi na ravni EU sprejmejo le, če države članice zastavljenih ciljev same ne morejo zadovoljivo doseči in se zaradi obsega ali učinkov predlaganih ukrepov ti cilji lažje dosežejo na ravni EU. Čeprav imajo vsi zgoraj navedeni problemi pomembne posledice za posamezne države članice, je njihov skupni učinek v celoti mogoče zaznati le v čezmejnem okviru. Razlog za to je, da se lahko v eni državi izdajo bonitetne ocene za finančne instrumente, izdane v drugi, tako da ukrepi na nacionalni ravni morda ne bi bili učinkoviti, ker bi se bonitetne ocene še vedno lahko izdajale in uporabljale, če so bile pripravljene v drugi državi EU ali celo tretji državi. Zato so brez ukrepanja na ravni EU nacionalni odzivi na tveganje izdaje bonitetnih ocen onemogočeni ali neučinkoviti. Vsako dodatno ukrepanje na področju bonitetnih agencij je zato najbolje mogoče doseči s skupnim prizadevanjem. Z vidika načela subsidiarnosti je torej primerno ukrepanje na ravni EU.

CILJI IN PREDNOSTNE MOŽNOSTI POLITIKE

Splošni cilj predloga je prispevati k zmanjšanju tveganj za finančno stabilnost ter ponovni vzpostavitev zaupanja vlagateljev in drugih udeležencev na trgu v finančne trge in kakovost bonitetnih ocen. Cilja sklopa možnosti politike, predstavljenega v tem oddelku, sta obravnavanje problemov in doseganje ustreznih specifičnih ciljev. Prednostne možnosti, opredeljene na podlagi njihove uspešnosti in učinkovitosti, so označene s krepkim tiskom.

Možnosti politike za zmanjšanje vpliva „učinkov naglega pada“⁹ na finančne institucije in trge z zmanjšanjem zanašanja na zunanje bonitetne ocene

Možnosti politike
1. Brez spremembe politike.
2. Zmanjšanje zanašanja na zunanje bonitetne ocene z okrepitevijo notranjega obvladovanja tveganj in spodbujanjem uporabe notranjih bonitetnih modelov za regulativne namene.
3. Zahteva, da kreditne institucije, investicijska podjetja, zavarovalnice in pozavarovalnice uporabijo več kot eno bonitetno oceno.
4. Stalno izboljševanje zahtev po razkritju za izdajatelje strukturiranih finančnih produktov.

Ocena učinka kaže, da so v sedanjem položaju stroškovno najbolj učinkovite možnosti ukrepi za okrepitev notranjega upravljanja s kreditnim tveganjem, uporaba notranjih modelov za regulativne namene in zlasti izboljšanje razkritja o strukturiranih finančnih produktih s strani izdajateljev. Kakovostne bonitetne ocene so koristne in jih je treba še naprej uporabljati, vendar je treba spodbuditi razvoj zmogljivosti za notranje bonitetne ocene v družbah, ki imajo zadostna sredstva. Zato je treba zagotoviti, da se načelo, ki preprečuje preveliko zanašanje na bonitetne ocene v skladu z načeli Odbora za finančno stabilnost, uporablja na vseh ravneh za vse udeležence na finančnih trgih. Prvi sklop ukrepov politike za omejevanje zanašanja na bonitetne ocene je že vključen v novi predlog Komisije za spremembo Direktive o kapitalskih zahtevah¹⁰. Potreba po prilagoditvi v tej fazi ostaja zlasti na področju kolektivnih naložbenih podjetij za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) in alternativnih investicijskih skladov (AIS). Dvojne bonitetne ocene strukturiranih finančnih produktov bi

⁹ „Učinki naglega pada“ (*cliff effects*) so nenadna dejanja, ki jih sproži znižanje bonitetne ocene pod določeno mejno vrednost, pri čemer lahko znižanje ocene posameznega vrednostnega papirja povzroči nesorazmeren kaskadni učinek.

¹⁰ COM(2011) 453 konč.

lahko omogočile dodatno zmanjšanje zanašanja na bonitetne ocene za te kompleksne produkte.

Prednostne možnosti so skladne s stališčem zainteresiranih strani, da je odstranitev pravil, ki spodbujajo samodejno zanašanje na bonitetne ocene, iz zakonodaje, le en korak in ni takojšnja rešitev. Zainteresirane strani so prav tako menile, da je težko najti ustrezne ukrepe, ki bi nadomestili sedanjo uporabo zunanjih bonitetnih ocen. Uporabo tržnih ukrepov namesto bonitetnih ocen so številni, vključno s sektorskimi skupinami in vladami, označili za preveč ciklično in nestanovitno, vendar bi se ti ukrepi lahko upoštevali skupaj z drugimi ukrepi. Nekatere zainteresirane strani, zlasti izdajatelji, so nasprotovali zamisli o zahtevi po več bonitetnih ocenah kot ukrepu, ki bi zmanjšal preveliko zanašanje, medtem ko so nekatere manjše bonitetne agencije zahtevo po več bonitetnih ocenah pozdravile.

Možnosti politike za zmanjšanje tveganj učinkov nalezljivosti, povezanih z bonitetnimi ocenami državnega dolga

Možnosti politike
1. Brez spremembe politike.
2. Zahteva, da bonitetne agencije objavijo celotno raziskovalno poročilo o bonitetnih ocenah državnega dolga in razporeditvi osebja.
3. Zahteva, da bonitetne agencije objavijo bonitetne ocene držav po zaprtju mest trgovanja v EU.
4. Zahteva, da bonitetne agencije pogosteje izvajajo bonitetne ocene državnega dolga.
5. Razširitev pooblastil pristojnih organov (ESMA), da se zagotovi skladnost metodologij bonitetnega ocenjevanja s pravnimi zahtevami.
6. Zahteva, da države (EU) objavijo standardiziran niz podatkov o gospodarski uspešnosti, s katerim se bo omogočila ocena kreditnega tveganja.
7. Podelitev pooblastil ESMA, da v izjemnih primerih začasno omeji ali prepove izdajo bonitetnih ocen državnega dolga.
8. Spodbujanje obstoječe, neodvisne strukture EU ali nove evropske bonitetne agencije za izdajo bonitetnih ocen.
9. Prepoved bonitetnih ocen državnega dolga.

V oceni učinka je bilo opredeljenih devet možnosti za zmanjšanje tveganj za stabilnost trga, ki so nastala zaradi bonitetnih ocen držav, pri čemer je bilo od tega pet možnosti ocenjenih kot prednostnih. Predlaga se, da bonitetne agencije objavijo celotna raziskovalna poročila o bonitetnih ocenah držav (možnost 2), kar so podprle tudi nekatere vlade in sektorske zainteresirane strani. Poleg tega je treba postopek bonitetnega ocenjevanja državnega dolga izvajati pogosteje (možnost 4), ESMA pa mora imeti potrebna pooblastila za zagotavljanje skladnosti metodologij z zahtevami iz Uredbe, vendar tudi možnost, da lahko začasno in v dobro opredeljenih izjemnih okoliščinah prepove izdajo bonitetnih ocen držav (možnosti 5 in 7), čeprav so nekatere zainteresirane strani nasprotovale tej zamisli. V oceni učinka je kot prednostna možnost opredeljena tudi izdaja bonitetnih ocen držav po zaprtju mest trgovanja v EU (možnost 3). Sklepna ugotovitev ocene učinka je, da bi bila zaradi objektivnosti in verodostojnosti, kot ju razume trg, uporaba obstoječe neodvisne strukture EU ali ustanovitev nove, javne evropske bonitetne agencije za izdajo kreditnih bonitetnih ocen države neprimerna. Več zainteresiranih strani je tudi izrazilo zaskrbljenost glede verodostojnosti takšnih bonitetnih ocen.

Možnosti politike za izboljšanje tržnih pogojev za bonitetno ocenjevanje z namenom izboljšanja kakovosti bonitetnih ocen

Možnosti politike
1. Brez spremembe politike.
2. Spodbujanje vzpostavitve omrežja malih in srednje velikih bonitetnih agencij.
3. Spodbujanje ustanovitve nove evropske bonitetne agencije.
4. Uskladitev bonitetnih lestvic za boljšo primerljivost bonitetnih ocen med bonitetnimi agencijami.
5. Uvedba Evropskega indeksa bonitetnega ocenjevanja (EURIX).
6. Zahteva, da bonitetne agencije izdajo skupne bonitetne ocene na ravni bonitetnega odbora.
7. Prepoved za velike bonitetne agencije, da prevzamejo male in srednje velike bonitetne agencije.
8. Uvedba začasnih omejitev tržnih deležev za bonitetne agencije.
9. Zahteva, da bonitetne agencije razkrijejo cene za bonitetne ocene ter zagotovijo, da cene niso diskriminacijske in da temeljijo na stroških.

V oceni učinka so analizirane različne možnosti za izboljšanje tržnih pogojev za bonitetno ocenjevanje, s katerimi je treba zagotoviti neodvisnost bonitetnih agencij in visokokakovostne bonitetne ocene. Večja preglednost (možnosti 5 in 9) ter primerljivost bonitetnih ocen (možnost 4) veljajo za stroškovno učinkovite možnosti. Poleg tega je spodbujanje vzpostavitve omrežja malih in srednje velikih bonitetnih agencij prednostna možnost za zmanjšanje ovir pri vstopu na trg. Ustanovitev evropske bonitetne agencije kot javne, in ne zasebne pobude ni bila ocenjena kot prednostna možnost. Tudi velika večina zainteresiranih strani je bila proti temu ukrepu. Prepoved za velike bonitetne agencije, da lahko prevzamejo male in srednje velike bonitetne agencije, bi bila potrebna za zagotovitev učinkovitosti drugih prednostnih možnosti, vključno z možnostmi, ki obravnavajo vprašanja neodvisnosti bonitetnih agencij. Vendar takšna prepoved sama ne bi bila učinkovita za spremembo tržne strukture in bi jo bonitetne agencije lahko preprečile.

Možnosti politike za zagotovitev pravice do pravnega varstva za vlagatelje

Možnosti politike
1. Brez spremembe politike.
2. Uvedba civilnopravne odgovornosti bonitetnih agencij v zakonodaji EU.
3. Zagotovitev civilnopravne odgovornosti bonitetnih agencij do uporabnikov bonitetnih ocen pred nacionalnimi sodišči.

Da se zagotovi pravica do pravnega varstva za vlagatelje, je v oceni učinka predlagana možnost 3, s katero bi se uvedla splošna obveznost zagotavljanja civilnopravne odgovornosti bonitetnih agencij pred nacionalnimi sodišči. Splošno mnenje zainteresiranih strani (z opazno izjemo bonitetnih agencij) je, da bi morala obstajati možnost vložitve civilne tožbe proti bonitetnim agencijam, vendar le za hudo malomarnost ali naklep.

Možnosti politike za izboljšanje kakovosti bonitetnih ocen z večjo neodvisnostjo bonitetnih agencij ter spodbujanjem zanesljivih bonitetnih postopkov in metodologij

Možnosti politike
1. Brez spremembe politike.
2. Zahteva, da vlagatelji plačajo za bonitetne ocene (model „vlagatelj plača“).
3. Zahteva, da mesta trgovanja uvedejo in zagotovijo izvajanje modela „plačajo mesta trgovanja“.

4. Zahteva, da izbiro bonitetne agencije izvede neodvisni odbor.
5. Uvedba pravil rotacije za bonitetne agencije, ki jih izdajatelj najame za oceno njegovih produktov in oceno izdajatelja.
6. Uvedba posebnih zahtev v zvezi z neodvisnostjo in objektivnostjo bonitetnih agencij v odnosu do njihovih zainteresiranih strani.
7. Okrepitev pravil o razkritju bonitetnih metodologij.
8. Zahteva, da bonitetne agencije izdajatelje dovolj zgodaj obvestijo o objavi ocene.

V oceni učinka je opredeljenih osem možnosti za povečanje neodvisnosti bonitetnih agencij. Drugi modeli, ki bi lahko nadomestili model „izdajatelj plača“, vključujejo tudi morebitno nasprotje interesov. V zvezi s tem bo Komisija še naprej spremljala ustreznost dohodkovnih modelov bonitetnih agencij ter bo v skladu s členom 39(1) Uredbe o bonitetnih agencijah Evropskemu parlamentu in Svetu do 7. decembra 2012 predložila poročilo. Prednostne možnosti v oceni učinka vključujejo ukrepe za dodatno zmanjšanje tveganja pomanjkanja neodvisnosti v okviru modela „izdajatelj plača“. Dejansko je več zainteresiranih strani menilo, da je tveganja v okviru modela „izdajatelj plača“ mogoče obvladati. V zvezi s tem so v oceni učinka predlagani obvezna rotacija bonitetnih agencij (možnost 5), vključno z zahtevo, da različne bonitetne agencije ocenijo izdajatelja in njegove produkte (ne velja v zvezi z državami), ter pravila za obravnavanje lastniških deležev (možnost 6). Poleg tega so pravila o preglednosti in objavi bonitetnih ocen ocenjena kot prednostni možnosti (možnosti 7 in 8) za dodatno obravnavanje nasprotja interesov in prispevanje k visokokakovostnim bonitetnim ocenam. Vendar so takšni ukrepi, zlasti obvezna rotacija bonitetnih agencij, lahko učinkoviti le, če tržni pogoji zagotavljajo rast malih bonitetnih agencij in vstop novih akterjev na trg bonitetnega ocenjevanja.

SPLOŠNI UČINEK SVEŽNJA

Skupni učinki in sinergije

V tem oddelku so predstavljeni skupni učinki izvajanja svežnja prednostnih možnosti politike. Sveženj prednostnih možnosti politike je bil pripravljen tako, da zagotavlja doseganje splošnega cilja „prispevati k zmanjšanju tveganj za finančno stabilnost ter ponovni vzpostavitvi zaupanja vlagateljev in drugih udeležencev na trgu v finančne trge in kakovost bonitetnih ocen.“

Prednostne možnosti naj bi zmanjšale preveliko zanašanje na zunanje bonitetne ocene z zmanjšanjem pomena zunanjih bonitetnih ocen v zakonodaji o finančnih storitvah. Tako naj bi se zmanjšalo zanašanje na zunanje bonitetne ocene za kreditne institucije, zavarovalnice, investicijske sklade in sektor upravljanja premoženja. Poleg tega naj bi prednostni ukrep politike, s katerim bi se uvedla zahteva, da izdajatelji izboljšajo razkritje za osnovni paket sredstev strukturiranih finančnih produktov, vlagateljem pomagal, da bi oblikovali lastno presojo kreditnega tveganja, zaradi česar se jim ne bi bilo treba zanašati izključno na zunanje bonitetne ocene.

Prednostne možnosti bi tudi izboljšale preglednost in kakovost bonitetnih ocen državnega dolga s preverjanjem osnovnih informacij pri državi. V skladu s prvim ukrepom bi morale bonitetne agencije točnost informacij preveriti pri državi, da bi preprečile morebitne napake bonitetnih ocen države. Poleg tega bi se preglednost in kakovost bonitetnih ocen države povečali z objavo celotnega raziskovalnega poročila, priloženega bonitetni oceni. Namen objave bonitetnih ocen države po zaprtju evropskih mest trgovanja je vsem udeležencem na trgu omogočiti, da dobijo nove bonitetne informacije, preden se odprejo mesta trgovanja, s

čimer bi se prispevalo k omejitvi velikih motenj na trgu. Poleg tega bi za zmanjšanje tveganja učinka nalezljivosti znižanja bonitetnih ocen države v posebnih okoliščinah, določenih z Uredbo, ESMA imel pristojnost za začasno prepoved bonitetnih ocen države. Ta ukrep bi moral biti začasen, izreden in zelo strogo pogojen.

Prednostni ukrepi politike naj bi prav tako izboljšali izbiro in optimizirali strukturo sektorja bonitetnega ocenjevanja. Male in srednje velike bonitetne agencije bi se spodbujale k izmenjavi informacij, s čimer bi se lahko olajšal vstop novih udeležencev na trg sektorja bonitetnega ocenjevanja in zagotovil širok izbor storitev. Poleg tega bi se lahko primerjava bonitetnih ocen različnih bonitetnih agencij olajšala s spodbujanjem skupnih standardov za bonitetne lestvice in Evropskim indeksom bonitetnega ocenjevanja (EURIX). Večja preglednost cenovne politike in plačil bi poleg spodbujanja konkurence na trgu bonitetnega ocenjevanja omogočila tudi, da ESMA učinkovito spremlja morebitno nasprotje interesov, ki bi izhajalo iz modela „izdajatelj plača“. Nazadnje bi obvezna rotacija bonitetnih agencij poleg tega, da bi bistveno zmanjšala tveganje za neodvisnost bonitetnih agencij zaradi zaupnosti, ki bi izhajalo iz dolgotrajnega poslovnega odnosa med bonitetno agencijo in izdajateljem, tudi pomembno pozitivno vplivala na večjo izbiro v sektorju bonitetnega ocenjevanja z zagotavljanjem več poslovnih priložnosti za manjše bonitetne agencije.

V zvezi z varstvom vlagateljev bi se s prednostnimi možnostmi zagotovilo, da imajo vlagatelji ustrezno pravico do pravnega varstva zoper bonitetne agencije. S tem bi se bonitetne agencije tudi zelo spodbudile k izpolnjevanju pravnih obveznosti in zagotavljanju visokokakovostnih bonitetnih ocen.

Neodvisnost bonitetnih ocen bi se izboljšala z uvedbo zahteve, da izdajatelji redno menjajo bonitetne agencije. Tveganje nasprotja interesov bi se dodatno zmanjšalo z zahtevo, da bonitetna agencija ne sme zagotoviti naročenih bonitetnih ocen za izdajatelja in njegove produkte hkrati. Poleg tega bi se neodvisnost povečala s krepitvijo lastniške strukture bonitetnih agencij. Preglednost in kakovost bonitetnih ocen bi se izboljšali s krepitvijo pravil o razkritju bonitetnih metodologij ter z uvedbo postopka za razvoj in odobritev bonitetnih metodologij, vključno z zahtevo, da bonitetne agencije sporočijo in utemeljijo razloge za spremembe svojih bonitetnih metodologij. Nazadnje bi se kakovost bonitetnih ocen izboljšala z zahtevo, da bonitetne agencije izdajatelje dovolj zgodaj vnaprej obvestijo o objavi bonitetne ocene.

Ocena upravnega bremena in stroškov usklajevanja

Finančne družbe bi imele dodatne stroške zaradi zahtev po krepitvi notranjega obvladovanja tveganj in uporabe notranjih bonitetnih modelov za regulativne namene. Ti stroški bi bili znatni za zadevne finančne sektorje kot celoto, vendar sorazmerni za posamezne finančne družbe. Tudi izdajatelji bi imeli dodatne stroške zaradi strožjih zahtev po razkritju, ki bi skupaj lahko znašali 1,7 milijona EUR enkratnih stroškov in 1,92 milijona EUR letno.

Zaradi sklopa možnosti za zmanjšanje tveganj učinkov nalezljivosti, povezanih z bonitetnimi ocenami držav, bi prav tako nastali dodatni ponavljajoči se stroški usklajevanja za bonitetne agencije, ki bi lahko znašali 3,27 milijona EUR letno za sektor.

Ukrepi za izboljšanje konkurence ne bi bistveno povečali stroškov bonitetnih agencij (letni stroški usklajevanja za sektor bonitetnega ocenjevanja bi predvidoma znašali okoli 1,38 milijona EUR). Stroški bi bili povezani le s spodbujanjem nastanka omrežja malih in

srednje velikih bonitetnih agencij ter bi letno lahko znašali med 0,9 in 1,95 milijona EUR, pri čemer bi Komisija za te stroške preučila možnosti financiranja EU.

Možnost politike, povezana s civilnopravno odgovornostjo bonitetnih agencij do vlagateljev, bi predvidoma povzročila stroške usklajevanja zaradi potrebe po zagotavljanju civilnopravne odgovornosti agencij ali, če zavarovanje ne bi bilo mogoče, zaradi ustvarjanja finančne rezerve za kritje morebitnih zahtevkov vlagateljev.

Nazadnje, za prednostne možnosti v zvezi z neodvisnostjo bonitetnih agencij se znatni stroški ne pričakujejo.

Izbira pravnega instrumenta

Ta pobuda vključuje različne ukrepe. Razdeliti jih je mogoče v štiri kategorije:

- ukrepi, ki zahtevajo spremembe veljavne uredbe o bonitetnih agencijah;
- ukrepi, ki zahtevajo spremembe veljavne uredbe o bonitetnih agencijah, skupaj s tehničnimi standardi, ki bi jih pripravil ESMA;
- ukrepi, ki zahtevajo spremembe sektorske zakonodaje (direktive o KNPVP in upraviteljih AIS);
- ukrepi, ki temeljijo na veljavnem programu financiranja Unije za spodbujanje omrežja malih in srednje velikih bonitetnih agencij.

SPREMLJANJE IN VREDNOTENJE

Če se bodo priporočene možnosti politike izvajale v praksi, bo Komisija spremljala, kako države članice uporabljajo predlagane politike. Po potrebi bo uveljavila postopek iz člena 226 Pogodbe, če katera od držav članic ne bo spoštovala svojih obveznosti v zvezi z izvajanjem in uporabo prava Unije.

Za oceno učinkovitosti predlaganih politik bo Komisija predlagala uvedbo več kazalnikov v sistem spremljanja, da bo olajšala vrednotenje tri leta po datumu prenosa (po možnosti v obliki poročila Svetu in Parlamentu).

Kot del dejavnosti spremljanja bi ESMA od nacionalnih pristojnih organov prejemal četrletna poročila o različnih področjih politike.